

La palla fuig del pal a Sant Vicenç

Marc Marcè

DIRECTOR DE REGIÓ7
▶ marcmarce@regio7.cat

En un poble, el rector és un dels pals de pallar que fan que un col·lectiu humà sigui alguna cosa més que una pila de gent agrupada. N'és un puntal en el sentit que, a banda d'oferir guiatge als seus fidels, un rector aporta estabilitat, concilia posicions en els àmbits en què està implicat i cohesiona la comunitat en general. La responsabilitat que la societat funcioni és de les institucions, els seus organismes i les entitats de la societat civil, però un rector intel·ligent, arrelat al seu àmbit i que conegui bé el món que hi ha a fora de l'església pot fer-hi una aportació valuosa. Molts ho fan.

També n'hi ha que són corcons que mantenen petrificat tot el que depèn d'ells, però la gran majoria són, a la seva manera, un actiu social. L'Església ha tingut papers diversos al llarg de la seva història –i en molts moments, ha fet papers ben galdosos–, però no hauria durat dos mil anys si no hagués estat capaç de ser socialment útil.

A Sant Vicenç, el que està

passant és justament el contrari. El cap de la parròquia, David de Vargas (el *de* va aparèixer en algun moment indeterminat) s'ha convertit en un factor de divisió del poble. La seva biografia el precedeix: abans de ser rector va haver de ser rellevat com a vicari de Vila-real i de Manlleu perquè el seu tarannà va provocar una ràpida erupció d'urticària al seu entorn. El bisbe de Vic, l'hermètic i conservador Romà Casanova, va accedir a les peticions de rellevar-lo, però ho va fer d'una manera peculiar: en comptes de buscar-li una ocupació discreta li va donar el lideratge d'una parròquia fent-lo rector de Sant Vicenç. El resultat no s'ha fet esperar. Els seus sermons sorgits de la còlera bíblica dels temps de Moisès han estat el menor dels problemes: sense encomanar-se ni a Déu ni al diable ha retirat imatges i ceràmiques que eren estimades pels feligresos; ha imprès un estil autoritari que l'ha enfrontat a qui no comparteix la seva sensibilitat d'Església prehistòrica; ha agafat per costum no ser-hi i deixar penjades misses i funerals; ha aconseguit que l'associació d'enterraments es desvinculi de la parròquia per fugir del seu control i, enmig del rosari d'excentricitats, no se li acut res

més que iniciar la processó amb l'himne espanyol, una iniciativa insòlita al nostre territori. També hi ha qui l'acusa de ser poc honest. Com que; malgrat tot, ha aconseguit formar un cercle d'incondicionals, el rector és ara rebutjat per la majoria i defensat per una minoria, cosa que l'ha convertit en el centre d'una disputa que ha depassat de molt els murs de l'església. Si serveix d'indicador, es pot dir que cap altre tema de Sant Vicenç no ha generat tantes cartes al director d'aquest diari des de fa anys. De Vargas ha estat, fins i tot, el motiu d'una reunió extraordinària de tots els regidors de l'Ajuntament, que no es posen d'acord sobre què fer per treure's de sobre un focus d'agror que incomoda al municipi. El bisbe de Vic, seguint la seva línia habitual, no fa res. De Vargas és de la seva corda i, per tant, per evidències que se li acumulin a la taula, Casanova pensa que els errats són els descreguts, els enemics de l'Església i els qui l'erosionen des de dins amb conductes laxes i modernors vanes. I així és com la parròquia de Sant Vicenç s'ha convertit en l'antitesi de la utilitat social. No és un puntal, sinó una falca; és un pal, sí, però fa fugir la palla.